

## Arrest

nr. 242 850 van 23 oktober 2020  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS  
Eindgracht 1  
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 6 juli 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 mei 2020 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoeker werd, samen met zijn minderjarige kinderen, in april 2017 in het bezit gesteld van een E-kaart als houder van toereikende bestaansmiddelen.

De tweede verzoekster werd in april 2017 in het bezit gesteld van een E-kaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar huwelijk met de eerste verzoeker.

1.2. Op 13 mei 2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoeker en zijn minderjarige kinderen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

*“In uitvoering van artikel 42 bis en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van*

Naam: [K. P.J.G.]  
Nationaliteit :Nederland,  
[...]  
+ dochters: [K.F.] [...] en [K.N.L.]

*Reden van de beslissing:*

*Betrokkene diende op 18.08.2016 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als houder van toereikende bestaansmiddelen. Hij werd op 19.04.2017 in het bezit gesteld van een E-kaart. Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd daarom op 05.02.2020 uitgenodigd om binnen de 15 dagen na kennisname van onze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande zijn huidige activiteiten. Betrokkene nam kennis van deze brief op 17.02.2020. Hij heeft echter nagelaten om bewijzen van zijn huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen voor te leggen.*

*Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als samenwonende met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.*

*In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking niet worden vastgesteld. Bij gebrek aan bewijzen dient er bijgevolg overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.*

*Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht. Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42bis, §1, 3° van de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.*

*De minderjarige kinderen, [K.F.] [...] en [K.N.L.] verkregen het verblijfsrecht als bloedverwant in neerdalende lijn van [K.P.J.G.]. Gelet op de beëindiging van het verblijfsrecht van de vader, dient ook het verblijf van de kinderen te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art.42ter, §1, 3°lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en als EUburger in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische*

*verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de vader van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat. Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42ter§1, 3e lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene zelf een EU-onderdaan is. Als EU-onderdaan dient betrokkene in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, toch voor zover de vader in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.*

*Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”*

1.3. Eveneens op 13 mei 2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekster de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*“In uitvoering van artikel 42 bis en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van*

*Naam: [D.R. A.S.E.]  
Nationaliteit :Nederland  
[...]*

*Reden van de beslissing:*

*Betrokkene diende op 23.09.2016 een aanvraag voor een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Europese Unie in als echtgenote van [K.P.J.G.] [...]. Zij werd op 18.04.2017 in het bezit gesteld van een E-kaart.*

*De echtgenoot kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als burger van de Unie (in toepassing van art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980). Zijn verblijfsrecht werd op 13.05.2020 beëindigd overeenkomstig art. 42bis van de wet van 15.12.1980. Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij betrokkene zich vervoegde wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42 ter § 1, 1° van de wet van 15.12.1980.*

*Op 05.02.2020 werd betrokkene uitgenodigd om binnen de 15 dagen na kennisname van onze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande haar huidige activiteiten. Betrokkene nam kennis van deze brief op 17.02.2020. Zij heeft echter nagelaten om bewijzen van haar huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen voor te leggen. Betrokkene kan eveneens het verblijfsrecht niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene een economische activiteit uitoefent.*

*Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in hun levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als samenwonende met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Aangezien betrokkene niet voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.*

*In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking niet worden vastgesteld. Bij gebrek aan bewijzen dient er bijgevolg overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.*

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42ter§1, 3e lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene zelf een EU-onderdaan is. Als EU-onderdaan dient betrokkene in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, toch voor zover de partner in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

*Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, is afgeleid uit de schending van de artikelen 40 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

*“Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.*

*Na jarenlang als zelfstandige te hebben gewerkt, kreeg verzoekster in 2018 evenwel een auto-ongeval en verzoeker is ziek geworden, waardoor ze hun bedrijf noodgedwongen dienden te stoppen.*

*Sedert enkele maanden werkt verzoeker deeltijds.*

*Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bepaalt als volgt:*

*§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis. § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.*

*Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.*

*§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :*

*1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;*

*2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;*

*3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;*

*4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing als volgt:*

" Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als samenwonende met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België."

Niet enkel komt het niet overeen met de werkelijkheid, het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker "zonder economische activiteit in België" zou zijn (gezien zijn effectieve tewerkstelling); maar daarenboven stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker niet meer zou voldoen aan de verblijfsvoorwaarden zoals vermeld in artikel 40 §4 eerste lid 2° van de wet van 15.12.1980.

Terwijl artikel 40 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 als volgt stelt:

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt:

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt. en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid. 2°, te vervullen.

Door de bewoordingen van artikel 40 §4 ("hetzij...hetzij...hetzij...") blijkt duidelijk dat de wetgever geenszins de bedoeling had dat de betrokkene aan de voorwaarden van elk 'bolletje' voldoet.

Er blijkt dat verzoeker weliswaar tijdelijk volledig arbeidsongeschikt was waardoor hij dus niet tewerkgesteld was en hij aldus enkel financiële steun van het OCMW ontving, doch sedert februari 2020 werkt verzoeker deeltijds.

Verzoeker voldoet dan ook aan de voorwaarden van artikel 42bis §2 1° van de Vreemdelingenwet, gezien hij als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Daarenboven voldoet hij aan artikel 40 §4 1° van de Vreemdelingenwet, daar hij tewerkgesteld is.

Verzoekers wensen ook te wijzen op artikel 40 §4 tweede lid van de Vreemdelingenwet over de hoogte van het bedrag van de bestaansmiddelen dat enkel betrekking heeft op de bestaansmiddelen bedoeld in het eerste lid 2° en 3° en dus geen betrekking heeft op de bestaansmiddelen bedoeld in het eerste lid 1° van artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

*De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 40 en artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.*

*Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.*

*Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.*

*De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.*

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.*

*Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

2.3. Aan het verblijfsrecht van eerste verzoeker wordt een einde gesteld op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.*

*Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.*

*Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.*

*§ 2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:*

*1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;*

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is voorbereid en niet gestoeld is op een correcte feitenvinding. Zij voeren enerzijds aan dat de eerste verzoeker voldoet aan de voorwaarde van artikel 42bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en dus zijn verblijfsrecht kan behouden aangezien hij als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is. Anderzijds menen zij dat hij ook voldoet aan de voorwaarde van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, waarvan de tekst in het verzoekschrift correct wordt weergegeven, nu hij sedert februari 2020 deeltijds tewerkgesteld is.

Het wordt niet betwist dat de eerste verzoeker op 17 februari 2020, via de gemeentelijke diensten, in kennis gesteld werd van de volgende brief van de verwerende partij van 5 februari 2020:

*“Geachte mijnheer de Burgemeester,*

*Op 19.04.2017 werd de betrokkene, in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen, in het bezit gesteld van een E-kaart.*

*Overeenkomstig artikel 42 bis, §1 of artikel 42 ter, §3 of 42 quater, §5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de Minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Nader onderzoek van het dossier doet echter vermoeden dat de betrokkene niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Bijgevolg wordt overwogen om een einde te maken aan zijn verblijf op basis van artikel 42 bis §1 of 42 ter §1, eerste lid, 1° of 44, §1 van de voornoemde wet. Bovendien kan, indien nodig, een verwijderingsmaatregel worden genomen na het verstrijken van de beroepstermijn of, bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen.*

*Zou u hem zo snel mogelijk kunnen oproepen en hem vragen om binnen de 15 dagen na de betekening van deze brief de volgende zaken aan ons voor te leggen:*

- *ofwel het bewijs dat hij een activiteit in loondienst uitoefent: loonfiches + werkgeversattest (bijlage 19bis) of arbeidscontract.*
- *ofwel het bewijs dat hij een zelfstandige activiteit uitoefent: een uittreksel van de Kruispuntbank voor Ondernemingen en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft.*
- *ofwel het bewijs dat hij werkzoekende is en actief naar werk zoekt: inschrijving VDAB/Actiris of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans om te worden aangesteld.*
- *ofwel het bewijs dat hij houder is van eigen bestaansmiddelen of bestaansmiddelen die effectief via een derde persoon bekomen werden: recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van tenminste de laatste 3 maanden (attesten van uitkering met vermelding netto-bedrag/maand, stortingsbewijzen van inkomsten die voorzien worden door een 3<sup>de</sup>, bewijzen van een tewerkstelling in het buitenland ahv arbeidsovereenkomst en minstens 3 meest recente loonfiches, bewijzen van bestaansmiddelen afkomstig uit zelfstandige activiteit in het buitenland ahv bij voorkeur rekeninguittreksels met duidelijke bewijzen van inkomsten voor privégebruik (persoonlijke rekening), ...) en van een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.*
- *ofwel het bewijs dat hij student is: inschrijving aan een onderwijsinstelling die in België georganiseerd, erkend of gesubsidieerd wordt en een ziektekostenverzekering die de kosten in België dekt en een verklaring van voldoende bestaansmiddelen*

*Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.*

*Kunt u hem ook meedelen dat indien hij of een van zijn familieleden over humanitaire elementen beschikt waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier, hij de bewijzen van deze elementen kan voorleggen, overeenkomstig artikel 42 bis, §1 tweede en/of derde lid of artikel 42 ter, §1, derde lid of artikel 42 quater, §1, derde lid of artikel 44 §2, van de voornoemde wet.”*

Uit deze brief blijkt aldus duidelijk dat de verwerende partij overwoog om het verblijf van de eerste verzoeker te beëindigen, en evenzeer dat die in de mogelijkheid werd gesteld om zijn individuele situatie toe te lichten en elementen te doen gelden om zich op die manier te behoeden tegen een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht.

Verzoekers betwisten niet dat eerste verzoeker geen enkel gevolg heeft gegeven aan dit schrijven.

Aan hun verzoekschrift voor de Raad voegen verzoekers wél een aantal stavingsstukken toe met betrekking tot enerzijds de tijdelijke arbeidsongeschiktheid van de eerste verzoeker –voor de periode van 23 oktober 2019 tot 16 februari 2020 en anderzijds zijn deeltijdse tewerkstelling voor de periode van 26 maart 2020 tot 31 mei 2020.

Het merendeel van deze stukken dateert van de periode die het nemen van de bestreden beslissing voorafgaat, en verzoekers tonen niet aan dat eerste verzoeker deze niet heeft kunnen voorleggen aan de verwerende partij toen hem daarom werd gevraagd. Betreffende de stukken die dateren van na de in de brief vermelde termijn van 15 dagen was er overigens geen beletsel dat de eerste verzoeker verhinderde om ook na de termijn van 15 dagen voorzien in de brief van 5 februari 2020 en vóór het nemen van de eerste bestreden beslissing van 13 mei 2020 nog elementen voor te leggen met betrekking tot zijn actuele situatie die van belang waren voor een eventueel behoud van verblijfsrecht. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht immers evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE).

Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij geen rekening heeft gehouden met eerste verzoekers tijdelijke arbeidsongeschiktheid of met zijn deeltijdse tewerkstelling, aangezien zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld ondanks haar uitdrukkelijke vraag om informatie

In de gegeven omstandigheden kunnen verzoekers deze elementen niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.4. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen en op grond van de gegevens waarvan zij op dat moment kennis had, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot die beslissingen is gekomen, en al evenmin dat zij niet afdoende zou hebben gemotiveerd of in strijd met de artikelen 40 of 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet zou hebben gehandeld.

Het enige middel is niet gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor



Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS